By kadykchanskiy – 29 listopadu, 2017 – www.tart-aria.info

Pugačov soudí zajaté šlechtice (Vasilij Grigorjevič Pěrov, 1879)

Další etapou "horké fáze" nekončící války civilizací byla událost, kterou skromní vědci nazvali **"Rolnické povstání Jemeljana Pugačova"**. Nic nového v této situaci nevidíme. Stále jeden a tentýž scénář: znovu zloděj, jenom Lžipetr, znovu vandrák a zločinec a opět hloupí rolníci, kteří kvůli přirozené "živelnosti" povstání, sami nechápali proti čemu.

"Nedopusť Bože, abychom viděli ruské povstání nesmyslné a kruté!" – napsal v Kapitánské dcerce A. S. Puškin. A on byl "náš vše"! Koneckonců, navzdory dehonestaci historiků měl ve skutečnosti hodnost carova komorníka – kammerjunkera, což odpovídá hodnosti generál-majora. A přitom sloužil na Kolegiu zahraničních věcí a jeho šéfem byl Ivan Kapodistrias.

A z archivů vyplývá, že Kapodistrias byl zodpovědný za Zvláštní expedici (jedno z oddělení zahraniční zpravodajské služby), která byla zodpovědná za shromažďování informací ve východní Evropě. **Puškin byl hlavou rezidence v Bessarabii, kde se mimochodem stal členem zednářské lóže v Kišiněvě.** A oficiální hodnost "kammerjunkera" byla samozřejmě jen krycí legenda vysoce postaveného zpravodajského důstojníka. Díky ní však dostal povolení k přístupu k tajným archivním dokumentům souvisejícím s "Pugačovovým povstáním", když pracoval na svém "historickém románu". Pravděpodobně ironie Puškina, nebo, jak se říká nyní – "trolling"- byla vyjádřena v samotném názvu díla. Vždyť hodnost kammerjunkera, kterou Alexandr Sergejevič měl, odpovídala také hodnosti kapitána.

A protože Puškin byl jedním z těch, kdo přepisovali historii, ve skutečnosti byl jedním z autorů, kteří nově vytvářeli "ruský národ", pak není nutné pochybovat o tom, že román byl objednán a zaplacen těmi, kdo řídí. Těmi, kdo rozdělili popotopní svět na země, národy, náboženství a kultury. Podobnou objednávku později dostane i druhý "pilíř ruské literatury" **L. N. Tolstoj**. Jemu přikážou vytvořit falešný příběh druhé části "horké fáze" války Západu s Východem, kterou nazvali "Vlastenecká válka roku 1812". Ale o tom si povíme trochu později.

Tak co mohl Puškin objevit, když pracoval v archivu s tajnými dokumenty? Je nepravděpodobné, že bychom je my někdy viděli, a tak nezbývá než pouze sledovat nápovědy, které zanechal sám Puškin, jiní autoři a také zdravý rozum. Avšak Alexandr Sergejevič velmi přeháněl, aby splnil objednávku na potvrzení oficiální verze, že Pugačov byl maniak, sadista a primitivní zločinec.

Zjevně si však uvědomil, že málokdo by uvěřil takové absurditě, a tak dal Lžipetrovi III. i lidské rysy, dojemné a vzbuzující k němu úctu. A jak také jinak! Za maniakem a zabijákem by nešlo tolik lidí. Rusové nejsou ochotni zavírat oči před hříchy a zlozvyky. **Pokud by byl Jemeljan takový, jak to tvrdili Romanovci, nebyl by schopen shromáždit gang zločinců s více než stovkou šavlí.** Máme-li věřit historikům, pak bychom museli uznat, že celý ruský národ byl naprosto zkažený a nikdo neměl pojem o hříchu a ctnosti. Ale tak to není! Naši předkové byli vždy vysoce morálními lidmi, kteří se krajně negativně stavěli k jakémukoli projevu chamtivosti, podvodu a lakoty.

To potvrdili všichni Evropané, kteří se ocitli mezi prostými ruskými lidmi. **Pro západní civilizaci se za přednost považuje schopnost dosáhnout cíle za každou cenu, včetně použití mazanosti a podvodu. Pro Rusy to bylo naprosto nepřijatelné.** Respektujeme jen čestný boj, v němž nevyhrává mazaný, ale silnější duch. A postoj k vrahům, podvodníkům a násilníkům byl v Rusku byl jednoznačný – "Na kůl!". A nyní vědci chtějí, abych věřil, že takový lid by mohl jít za vrahem! Ani náhodou! Něco takového se v historii Ruska nemohlo stát. Celonárodní podporu si zaslouží jen ten, kdo si činy, nikoli slovy, vysloužil být nazýván "bati, baťja" nebo "báťuška car".

Rusové se nikdy nepodvolili někomu, koho nerespektovali. A po všechny časy byli ti, kdo byli nespokojeni se svým vládcem, nazývaní ruskými "otroky". Také co jiného mohli dělat ve svém bezmocném vzteku? Proto zásadně nevěřím, že ten, kdo je znám pod jménem **Jemeljan Pugačov**, byl špatným člověkem. A to může být považováno za první stopu **na cestě k rekonstrukci skutečných událostí v letech 1773 – 1775**. Druhou nápovědou je geografie proběhlých událostí. Co je řečeno v oficiálních zdrojích:

> **“Pugačovské povstání bylo povstáním jajckých kozáků, které přerostlo v obrovskou válku kozáků, rolníků a národů Uralu a Povolží s vládou carevny Kateřiny II.”**

To už je lepší. Stejný region se vzbouřil před stoletím proti bojarským zlodějům, kteří se po skončení první ruské revoluce usadili v Moskvě. Tehdy opolčení Tartárie pod vedením **velkého gosudara Alexeje Čerkasského** (ve wikipedii ho nehledejte!), jehož **vojvodou byl Stěpan Razin**, šlo do Moskvy, aby obnovili spravedlnost a vyhnali samozvance od moci.

Je zřejmé, že odpor, který vedl Pugačov, měl stejné cíle a úkoly, jaké měli tito jeho předchůdci. A to je jen jedna z nejúžasnějších historických shod v sérii podobných. Zdá se to být nepochopitelné, ale když studujete historii vojenských operací vojsk Jemeljana Pugačova, začnete zažívat déjà vu. Faktem je, že pro ty, kteří jsou dobře obeznámeni s průběhu občanské války v letech 1917 – 1922, jednoduše musí udeřit **do očí téměř úplné shody okolností v kronikách porážky armády Kolčaka a armády Pugačova**. Stejné zeměpisné názvy, stejné akce vojáků protichůdných stran. Jediný rozdíl je ve zbraních (chybějící moderní technika u Pugačova) a interventy v osmnáctém století nebyli Angličani a Američani, ale Turci.

Ano, je to málo známá skutečnost. Ale Pugačov, stejně jako Kolčak později, měl zahraniční podporu pro své vojsko. V jeho armádě byly jednotky složené z Poláků, Francouzů a Němců. A teď je čas znovu připomenout, že Turecko, které bylo součástí **Velké Tartárie**, se nikdy nepřestalo snažit postavit do čela celé říše. Je pravda, že to dělalo velmi váhavě, tajně, snažilo se udržet dobrou tvář v špatné hře. Turci tajně financovali nákup střelného prachu pro armádu “povstalců”. To Persie, která byla svého času připojena k Velké Tartárii Tamerlanem, svou pozici jednoznačně definovala. Íránští jestřábi na obloze upřednostňovali ptáka v hrsti a rozhodli se odmítnout vojenskou pomoc nejprve Čerkasskému a pak i Pugačovovi. Příliš si cenili znovu nabyté nezávislosti, než aby se zapojili do vojenských dobrodružství. Předpokládali, že v případě porážky Tartárie by moskevské vojska pokračovalo k Tigritu a Eufratu a celá Persie by se mohla opět stát jednou z jižních provincií **Moskovie**.
Za další mimovolnou stopu může být považováno poněkud zvláštní chování **Pavla I.**, který, jak známo, neschvaloval politiku, kterou sledovala **jeho matka Kateřina**. Tato skutečnost je historikům dobře známá, ale její podstatu se jim nepodařilo vysvětlit. Mám na mysli “Kexholmské vězně.”

Oč jde? Po příchodu na trůn začal car Pavel rušit nařízení a zákony přijaté jeho matkou Kateřinou II. Ve snaze dělat všechno ze vzdoru dokonce začal propouštět z vězení zločince, odsouzené v době vlády jeho předchůdců na trůnu. Omilostnil i zrádce Novikova, který podle slov Kateřiny II. byl mnohem nebezpečnější než **Jemelka Pugačov**, a propustil ho ze Schlisselbourgského hradu. Ale když přišla řada na Pugačovovy příbuzné uvězněné v Kexholmské pevnosti, Pavel Petrovič projevil nevysvětlitelnou tvrdost. Zde je, co napsal ve své zprávě k imperátorovi koležský poradce Tajné expedice Makarova speciálně vyslaný provést v této pevnosti revizi:

> “V pevnosti Kexholm: **Sofie a Ustiňa, manželky bývalého samozvance Jemeljana Pugačova**, dvě dcery – Agrafena a Christina od první a syn Trofim. Od roku 1775 jsou drženi v pevnosti a chlapec ve strážnici ve zvláštní místnosti. Zaopatření mají z pokladny 15 kopějek denně, žijí v pořádku. Manželce Sofii je 55 let, Ustině je asi 36 let. Mají svobodu chodit po pevnosti za prací, ale z ní nejsou pouštěny; číst a psát neumějí.”

Ze zprávy je naprosto jasné, že uvězněné osoby nepředstavují žádné nebezpečí jak pro společnost, tak pro stávající orgány. Ale Pavel se rozhodl je nepropustit. Proč? Ať už historici důvody vysvětlují jakkoli, vysvětlení tohoto rozhodnutí může být jen jedno: **manželky, dcery i syn Jemeljana Pugačova**, byli sice negramotní a neměli žádný vztah k „rolnické vzpouře“, ale kromě toho, že byli (pokrevní!) příbuzní, **znali to hlavní: skutečné příčiny a podstatu občanské války**. Byli nebezpeční pro samoděržaví tím, že **znali pravdu o válce mezi uchváceným startovním můstkem Svaté římské říše – Petrohradem – a Tartárií**. To je důvod, proč tito nešťastní zajatci

nikdy nebyli propuštěni na svobodu a skrývali je v tajnosti, takže ani hroby po nich nezůstaly.

A ještě jeden pozoruhodný okamžik tu je. Jak známo, v osmnáctém století bylo v Moskovii mnohoženství už dávno zakázáno. Ovšem Pugačov měl dvě manželky a tento fakt se nikdo nepokouší popřít. Vysvětlení mu historici našli zcela logické. Údajně tento zhýralec odložil starší Sofii do rodné vesnice Zimovějevskoje (nyní – obec Pugačovskaja v Kubáni), a zatímco se potloukal po věženích, anebo byl na útěku, žil prý ještě s mladou Ustiňou. Zdá se, že tu není o čem pochybovat, nicméně ve světle výše uvedených údajů může skutečnost vypadat úplně jinak a neméně logicky.

Nejprve je třeba upozornit na skutečnost, že Pugačov se narodil ve stejné vesnici, kde i Stěpan Razin. Náhoda? Možná. A možná taky ne. Jsou určité stopy, že **Razin a Pugačov nebyli obyčejnými kozáky, ale potomky jistého starého rodu, majícího své kořeny stejně jako rod Čerkasských v hlubokém starověku**. Porovnáme-li portréty Tamerlana a Razina, je nemožné si nevšimnout jejich vnější podobnosti.

Takže je docela dobře možné, že Razin byl potomkem rodu Čakatajů, ke kterému patřil i Tamurbek-chán (Tamerlán), a tento rod vzešel z jednoho ze synů Čingis-chána, Velkého Chána Tartárie. A pokud tomu tak je, pak Pugačov, stejně jako jeho krajan Razin, vedli svůj rodokmen od Čakataje.

Pokud je tato spekulace správná, je naprosto jasné, za jakým účelem byla vymyšlena verze, že Pugačov se prohlašoval za živého Petra III. **Obvinit člověka z podvodu, to už byla u Romanovců taková tradice. Pugačov totiž skutečně mohl uplatňovat nárok na trůn celé Tartárie podle zákona krve, který byl rozhodujícím faktorem v dědickém právu Velkých Chánů.**

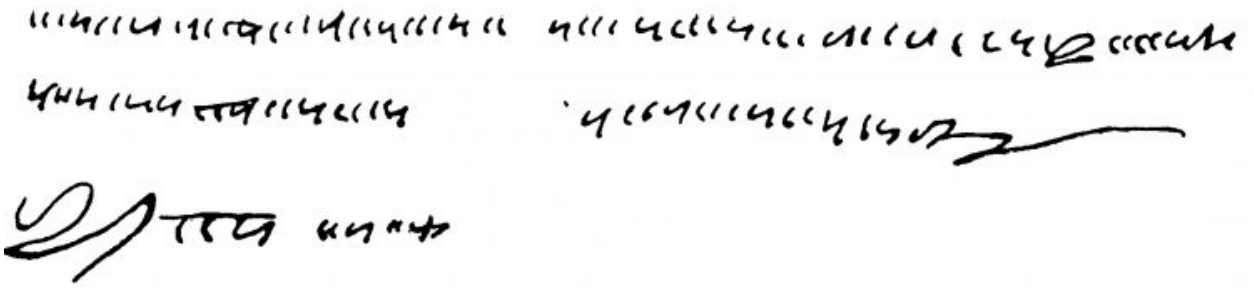
Je pak také jasné, proč měl dvě manželky, protože to je také součást tartarského zákona. Podle **zákonů Mogulů** žena po smrti svého manžela nemohla zůstat bez živitele, takže se stala manželkou některého blízkého příbuzného manžela. Stávalo se dokonce, že syn se oženil s matkou, pokud ovdověla a nebyl tu nikdo, kdo by se o ni postaral. Ale to samozřejmě neznamená, že Mogulové praktikovali incest. Ne, prostě manželství bylo sociální institucí a neznamenalo povinné plnění "manželských povinností" manželem a manželkou. A pokud Ustiňa byla vdova po jednom z příbuzných Pugačova nebo některého z jeho vojáků, pak vše zapadá na místo, aniž by bylo nutné hledat vinu v Pugačovově zvrhlosti. Tato domněnka je potvrzena také skutečností, že manželky Pugačova žily společně a dobře spolu vycházely, což by bylo prakticky nemožné, kdyby byla Sofie jeho podvedenou ženou. V té době nebyly v Rusku žádné "švédské rodiny".

Takže při šetření této otázky by bylo velmi užitečné zabývat se **skutečným původem Razina a Pugačova**. Ale právě kvůli tomu dostali takové přezdívky, aby nikdo později nemohl rodokmen těchto "banditů" vysledovat. Že se ve skutečnosti tito lidé jmenovali jinak, nezpochybňují dokonce ani akademičtí historici. Takže taková možnost tu opravdu je. **Je totiž známo, že otcem Pugačova byl zimovějský ataman Ivan Izmajlov (Ismagilov) a to vypadá jako další nepřímé potvrzení verze mogulského původu Pugačova.** Pokud totiž rozložíte jméno (příjmení) jeho otce na části, vyjde vám, že **byl "iz Mogulov"**. A to není příjmení, ale označení původu jeho rodiny. **Izmajlov znamená doslova "z rodu Mogulů (Magulov / Mungals / Mongols / Mongols / Moal)".** Další trefa podle mého názoru.
A je tu i další odůvodněná otázka. **Kde se vlastně vzaly protichůdné důkazy o charakteru, činech a dokonce i vzhledu Pugačova?** Odpověď na tuto otázku může být překvapivě jednoduchá. Faktem je, že o příběhu "povstalce" se uchovalo tolik informací, že je prostě nemožné vměstnat všechny do jedné osoby. Pugačov se historikům jeví jako někdo všudypřítomný a zásadně měnící podobu, nejspíš nějaký Jekkyl a Hyde.

To se například ukázalo, že **rebel má podporu samotného tureckého sultána, a zároveň je v Simbirsku na cestě z města Větka (nyní Litva), kde sídlil štáb Bílého řádu razkolniků, kteří měli v Moskovii rozsáhlou špionážní síť. Jak mohla jedna osoba současně procházet stepi**

Donu a Uralu a v tutéž dobu žít v Litvě pod ochranou Poláků?
Zdá se mi, že zde narážíme na častý jev, kdy jsou skutky dvou různých postav uměle spojeny. Cíle takových zfalšování jsou zřejmé: děje se tak, když je třeba démonizovat slušného, ale režimu nepohodlného člověka.
Přesně tak se situace opakovala na počátku dvacátého století s osobností Vladimíra Uljanova, když byly propojeny dohromady skutky a činy Vladimíra Iljiče, intelektuála ze Simbirsku, a skutky a činy Nikolaje Lenina, který přijel do Ruska ze Spojených států. A skutečné příjmení Američana Lenina, které se shodovalo se stranickým krycím jménem Uljanova, snadno umožnilo vytvořit mýtus o skutečné osobnosti bývalého studenta právnické fakulty na univerzitě v Kazani.

Jemelka Pugačov, špeh Bílého řádu, kterého Poláci poslali do Moskovie, aby tam organizoval náboženské nepokoje, s největší pravděpodobností skutečně existoval. A po jeho útěku z kazaňského vězení **úřady obvinily Jemeljana Ivanoviče Izmogulova, dědičného chána z Čerkesské Tartárie**, z provinění uprchlého razkolnika a polského špiona z Kazaně.

Podpis "negramotného" Pugačova. Pravděpodobně je napsán jedním druhem písma, které se běžně používalo v Tartárii. Na pohled připomíná písmo Jugurů, které používali Mogulové

Verze samozřejmě není nesporná, ale přinejmenším je logická a vysvětluje mnoho nesrovnalostí v této temné historii s "pugačovštinou". **Pokud jde o můj předpoklad o organizovaném odstranění skutečného Pugačova v Kazani, je založen na faktech svědčících o tom, že o útěk se v jeho případě nejednalo.** Historik a regionalista Kazaně A. I. Artěměv, který byl knihovníkem Imperátorské univerzity a měl přístup k mnoha materiálům, napsal následující:

> „Pugačova … nejen že posílali na různé trestanecké práce na stejné úrovni jako obyčejné trestance, ale posílali ho také chodit po městě a sbírat almužny a k různých dobrodincům. Patronů získal poměrně dost, protože, jak řekl později, „vedl důstojný život, víno nepil a občas se modlil k Bohu, proto ho ostatní odsouzenci, jakož i vojáci, považovali za dobrého člověka." Proto i milodary mu dávali značné: někteří i po rublu, i více a při darování se ptali: To je tu Jemeljan Pugačov? – Pro něj je tu rubl. Tak měl vždy slušné peníze. Zvláštním dobrodincem mu byl bohatý kazaňský kupec Vasilj Grigorjev, horlivý raskolnik, přítel irgizského Filareta… Tento Šelokov nejen že mu opakovaně posílal almužny, ale přimlouval se za něho u gubernátora a podplatil tajemníka."

Takže je vysoce pravděpodobné, že skutečný zloděj Jemelka Pugačov náhodou byl na špatném místě ve špatnou dobu. Když se úřadům hodilo jeho jméno k zorganizování informační války proti Jemeljanu Izmajlovu, osvobodili Pugačova tak, že zinscenovali jeho útěk, a činy, kterých se pak dopustil, připsali vůdci osvobozenecké války, kterou vedla Tartárie proti startovnímu můstku Schleswig-Holstein-Gottorpů v Petrohradě. Ano. Za sto let došlo k zásadním změnám ve vládě. Romanovské zloděje už vyměnili jiní zloději patřící k větvi, **která si nyní říká Windsorové**.

I fakt, že historie útěku Pugačova je zdokumentována téměř minutu po minutě, svědčí o tom, že byl organizován úřady za pomoci onoho obchodníka Vasilije Šelokova. Pokud by útěk skutečně byl

tajemstvím, pak odkud by pocházely všechny jeho detaily? A pak je také jasné, proč **senátor A. A. Bibikov**, syn generála Alexandra Iljiče Bibikov, **který velel spojeným vojskům Sankt Petěrburgu ve válce s Tartárií**, poskytl popis Pugačova zcela odlišný od popisů dochovaných ve svědectvích z vyšetřování, podaných manželkou Pugačova Sofií.

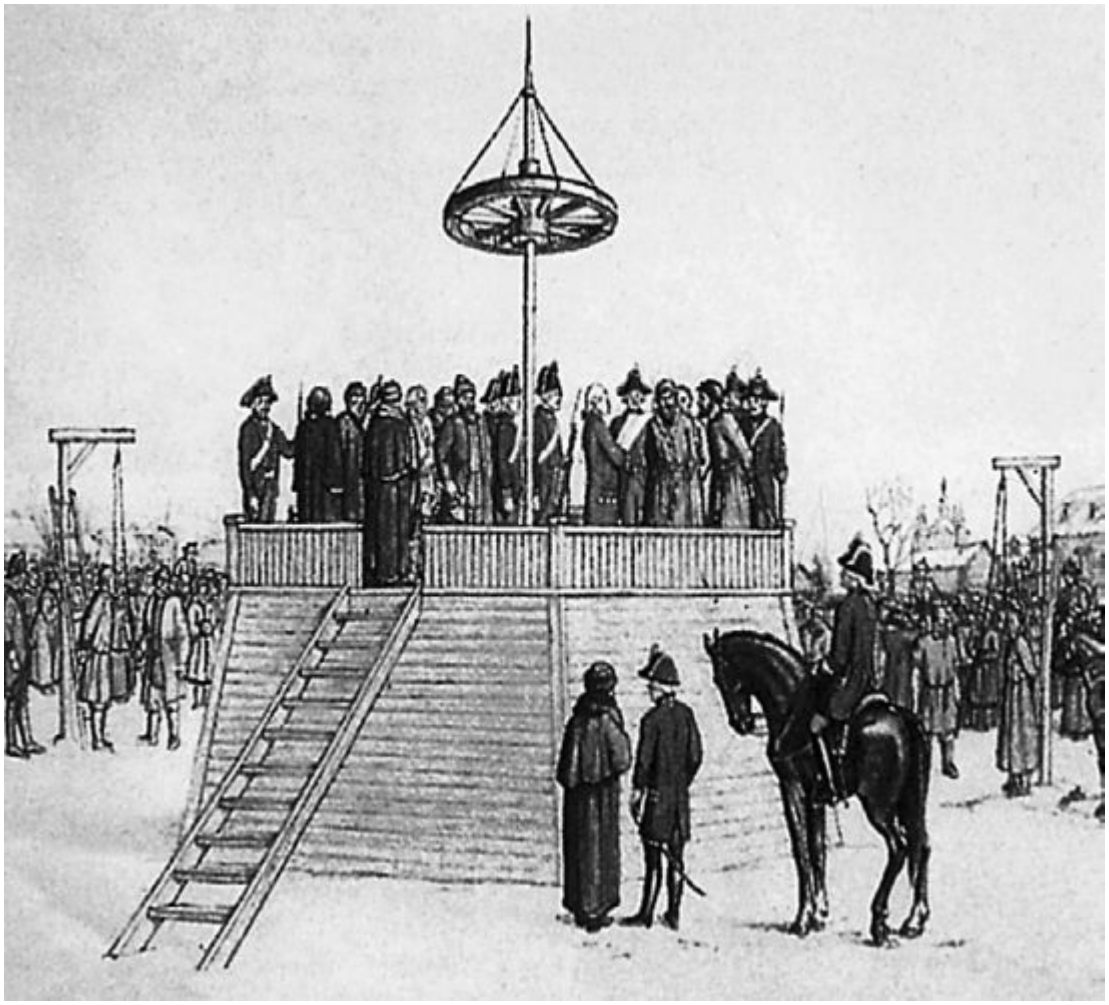
Bibikov hovoří o muži kolem třiceti, nevelkém, nevysokém, ale širokých ramen. A Sofie popsala svého manžela jako čtyřicetiletého člověka nadprůměrného vzrůstu. **Je zřejmé, že oba mluvili o různých osobách. A s největší pravděpodobností Jemelka, jsa propuštěn z vězení v Kazani, uzavřel dohodu s vládou, že výměnou za svobodu musel hrát veřejnou roli padoucha, a postavit tak lid proti skutečnému Jemeljanovi Ivanoviči.** Stejně jako během Velké vlastenecké války se speciální týmy SS převlékly do uniforem Rudé armády a vraždili civilní obyvatelstvo, aby veřejné mínění postavili proti krasnoarmějcům.

Podobně i Pugačov po té, co shromáždil tlupu banditů, začal zabavovat státní majetek, a okrádat civilní obyvatelstvo a toto všechno dělal, nazývaje se přitom velkým carem Petrem Fedorovičovem. **Pokud je vše opravdu tak, pak mistrovství Tajné expedice na Kolegiu zahraničních věcí v Petrohradě je nesporné.** Operace byla provedena skvěle. A to dokonce i podle standardů moderních speciálních služeb. Tajné služby Kateřiny II. dosáhly toho, čeho by nedokázala dosáhnout ani miliónová armáda. **To je odpověď na to, proč byla národní válka ztracena. Hlavní roli v porážce Tartárie v této válce sehrála převaha Západu ve vedení hybridního boje, v němž klíčovou úlohu hrají výborně naplánované a zrealizované tajné akce zpravodajských služeb, které doprovázejí veřejné divadlo vojenských operací.**

Moderní historici neustále tvrdí, že tak vysoký stupeň utajení všech materiálů týkajících se „pugačovštiny“ je spojena s tím, že údajně byly odhaleny vazby Pugačova vedoucí do Francie. Dobře, předpokládejme to. Ale mohou i po staletích takové informace poškodit náš vztah s Francouzskou republikou? To je nesmysl! A o to víc je zarážející, proč hned po Kateřině II. odešli na onen svět jeden po druhém všichni klíčoví účastníci války, nositelé nejvyšších státních tajemství. Generál A. I. Bibikov byl v Jelabuze otráven před koncem bojových operací. A poté, v důsledku “sebeotrav” a “duelů” zemřeli tři bratranci – knížata Potěmkinovi. Zastřelen v souboji byl i generálporučík P. M. Golicyn. Ale “začištění” svědků neskončilo v prvním roce po smrti carevny Kateřiny. Poslední obětí se již v devatenáctém století stal A. S. Puškin. Dotknul se záhady Pugačovské války a stejně jako jeho předchůdci byl zlikvidován starou a osvědčenou metodou – inspirovaným duelem.

Takže co je obsaženo v oněch tolik utajovaných dokumentech, pokud jsou tak “zdraví škodlivé” a nejsou odtajněny v plném rozsahu dodnes?
Na tuto odpověď neexistuje jednoznačná a přesvědčivá odpověď, ale rozsah utajení svědčí o významu událostí, které se nazývají “Pugačovské povstání” i pro moderní dějiny. A samozřejmě to není zásah do vnitřních záležitostí ani Francouzů a ani konfederátů, kteří údajně byli “loutkáři” Pugačova. Tam bylo něco důležitějšího, protože po porážce povstání dokonce i zajatého Jemeljana Izmajlova jen zázrakem dovezli do Moskvy živého. V době dopravy ze Simbirska totiž někoho podplatil stráže a pokusil se otrávit vězně, který seděl na vozíku v dřevěné kleci. Pravděpodobně tu existovala obava z něčeho takového, protože nečekaně byl do doprovodného konvoje zařazen lékař, který pak Izmajlova zachránil. Vězeň tehdy řekl, že jestli se dožije konce cesty, pak celou pravdu řekne jen při osobní audienci u carevny. Ale jak víte, Kateřina se s tímto „banditou“ nesetkala.

Na Bolotném náměstí pak Pugačova rozčtvrtili, a jméno umělce, který popravu spiklence zachytil, bylo ironií osudu Bolotov. **Jak si tu nevzpomenout na povstání Ivan Bolotnikova, které je také jednou z „dlaždic“ v mozaice konfrontace Tartárie a Evropy!**

Poprava Pugačova, přesněji Jemeljana Izmajlova, na Bolotném náměstí

Poprava Pugačova a jeho "generálů" se uskutečnila 10. ledna 1775 v Moskvě. Pugačova přivezli na saních a vyvedli lešení. Pak se četl královský manifest a exekutor dal pokyn katům. Ti se vrhli k Pugačovovi, strhli z něj bílý beraní kožich a karmínový polokaftán. Během okamžiku pak jeho zkrvavenou hlavu uchopil za vlasy jeden z katů a vyzvedl ji nad davem Moskvanů.

Co přineslo vítězství Moskvy a Petrohradu nad Tartárií ve válce v letech 1773 – 1775, bylo už nyní jasné. Teprve po porážce vojsk E. I. Izmajlova se pro Schleswig-Holstein-Gottorpy konečně otevřel volný přístup k Turanu / Kataji / Sibiři a jeho bohatství. Dříve sem pseudoromanovce prostě nepustili. Ale nebyla to jediná terra incognita, která tehdy existovala. Přesně ve stejnou dobu na západní polokouli byla další, která z nějakého důvodu nebyla prozkoumána.

A nyní dávejte pozor. Jestliže střední a západní části Severní Ameriky byly prázdným místem na mapě, údajně kvůli jejich divokosti, tak proč v tutéž dobu bylo na mapách již celé území Jižní Ameriky podrobně popsáno? Byla snad pro výzkumníky přístupnější? T**yto "neprozkoumané, neobývané a divoké" prostory se podivně shodují s územími Velké Tartárie.**

Souhlasím, že tu vzniká zvláštní situace. Dřívější mapy obsahují informace o těchto zemích, ale novější už ne. Lze to vysvětlit, ale vysvětlení se jeví jako poněkud hloupé. **Všechno ale zapadne na své místo, pokud připustíme, že profesor Stephen Kotkin se ne náhodně přeřekl o Tartarech v Americe, ale naopak přesně věděl, o čem mluví. Pokud Tartárie existovala až do konce osmnáctého století v hranicích, které nyní zdroje nazývají „divokými a neprobádanými", pak je jasné, že ze západu sem nemohli proniknout přes Sibiř a od východu okupanty nepustili domorodí Američané.** Staré mapy už nevyhovovaly, protože **po katastrofických událostech došlo k obrovským změnám v geografii**. A nové mapy nemohly být vytvořeny, protože Tartarové nepustili cizince na své území ze západu přes Ural ani z východu přes Mississippi. A tento odpor byl vážnou překážkou k dokončení "éry geografických objevů", což ve skutečnosti představovalo revizi a fixaci změn, ke kterým došlo na planetě po globální katastrofě.

Tato verze je potvrzena také skutečností, že **ve stejném roce 1775 získali Romanovci přístup na Sibiř a Yankeeové konečně dokázali "dobýt Divoký západ"**. Nezdá se vám takový souběh logický? A existují další potvrzení této verze. Nejlépe je zformulovali Anatolij Fomenko a Gleb Nosovský ve své **„Nové chronologii"**.

Pozornost je věnována skutečnosti, že se Romanovci pokoušeli předehnat kolonisty Ameriky a vytyčit jako svůj majetek bývalá území Tartárie na Aljašce, v Kalifornii, na Havaji a v Malajsii. Jen málo lidí ví, že **Fort Ross** nebyla jediná jejich pevnost na americkém kontinentu. Na břehu Hudsonova zálivu dodnes existuje další pevnost Ross, pravda, sem turisty nevozí a dostat se tam nemůže každý.

Existuje názor, že existovaly faktorie Rusko-americké obchodní společnosti i na území současných států Washingtonu a Colorada.

Přestože pro tuto skutečnost neexistují žádné důkazy, nemůžeme tuto verzi odmítnout pouze na tomto základě. Je totiž hloupé souhlasit s tím, že v arktické zóně Kanady ruské kolonie existovaly, ale ve výhodném a příhodném Washingtonu a Coloradu existovat nemohly. Daleko věrohodnější je opak. Však taky ano! Fort Ross v Kanadě existuje! **Ale nakonec Romanovi ztratili možnosti ovládat bývalé země Tartárie v Americe, pravděpodobně v důsledku silného tlaku Yankees a obvyklé pirátské smlouvy.** Jak známo, mezinárodní právo je jen rozšířením práva mořského. A mořské právo není nic jiného než "zvyklosti obchodního obratu", které přijali piráti.

A v důsledku takové dohody mezi **Romanovci** a jejich příbuznými z anglosaské pobočky – kteří se během 1. světové války nazývali skutečným jménem **Saxe-Coburg-Gotha** a po ní se přiklonili k názvu **Windsor** – byl rozpad Velké Tartárie dokončen. **Sibiřská část s hlavním městem Tobolsk připadla Romanovcům a země v Severní Americe přešla ke stejným zlodějům jako byli oni.**

Zpočátku **Schleswig-Holstein-Gottorp** přijali jméno obvyklé v Rusku a stali se Romanovci, a později stejně postupovali jejich příbuzní **Saxe-Coburg-Gotha**, kteří přijali příjmení typické pro rodáky z Anglie a stali se Windsory. Došlo k tomu v důsledku masivních německých pogromů, které se během války prohnaly Velkou Británií s Kaiserovým Německem a jeho spojenci. Vlastenecké nálady Britů, kteří vášnivě nenávidí vše německé, tak vyděsily britskou monarchii, že urození dvořané Svaté říše římské se okamžitě zřekli svého původu a „přepsali se" na „rodilé Angličany". Pravděpodobně k takovému kroku vyzval rodinu i král George V., který byl bratrancem Nikolaje II. „Romanova" – „ruského" cara.

Ruské říši po rozdělení Velké Tartárie ještě zbývalo vybojovat Nezávislou Tartárii s hlavním městem Samarkandem. A jak známo, **v důsledku čtyřleté války zaútočili v roce 1868 Romanovci i na Samarkand**. Proto tato země přestala s konečnou platností existovat až teprve sedm let po otevření londýnského metra. Což je podle historických norem – včera. Je jasné, že **jakékoli odkazy na Velkou Tartárii byly pro vládu Romanovců smrtelně nebezpečné**! Proto byla zavedena cenzura, která s tak velkou péčí vymýtila jakoukoli zmínku o dobyté říši. **Bylo nutné obrátit Kataj v Čínu, Tartary předělat na Tatary a z Mogulů se stali Mongolové.**

Ale vraťme se do osmnáctého století a k mapě Velké Tartárie, publikované v encyklopedii Britannica z vydání 1771. Jak vidíme, "věk velkých zeměpisných objevů" se v žádném případě nedotknul západního pobřeží Severní Ameriky. A to znamená, že do roku 1771 včetně se k této části světa nepřiblížila ani jedna evropská loď. Pro nás je tento okamžik velmi důležitý. Koneckonců, pokud věříte historikům, že od roku 1772 do roku 1867 Aljaška patřila "Romanovcům", pak proč oni nebo jejich příbuzní "Windsorové" neměli k dispozici mapy území, která jim údajně patřila? Nebylo to třeba tím, že jim ve skutečnosti nepatřila? A komu tedy? Vypadá to, že Tartarům.

Ale nejen Tartaři se stavěli nepřátelsky vůči západní expanzi. I Japonci vnímali Západ jako potenciální hrozbu a až do roku 1860 neumožnili Evropanům vstoupit na své ostrovy vůbec. Pravděpodobně byli poučeni hořkou zkušeností Tartárie a pochopili, že čelí stejnému osudu.

Shrneme-li vše výše uvedené, znovu připomenu hlavní závěry, ke kterým lze dospět při studiu **historie "Pugačovova povstání"**:

- **Byla to součást celosvětové války, která probíhala současně na východní i západní polokouli: na Volze a Uralu i na Divokém západě Ameriky.**
- Pravidelné profesionální armády s kolosálními zdroji se zúčastnily války na obou stranách: Romanovci je čerpali z Evropy a Tartárie na Uralu. Vždyť všechny závody na Uralu pracovaly pro armádu Pugačova-Izmailova, nepřetržitě armádu zásobovaly novými zbraněmi, meči a puškami.

- Síly armád byly přibližně stejné a není známo, jak by to dopadlo, kdyby nebyla právě včas ukončena rusko-turecká válka a na východní frontu by nebyly přesunuty posily pod vedením nejlepšího z tehdejších generálů **A. V. Suvorova**, který se stal pro Romanovce hlavním hrdinou – "spasitelem Ruska".
- **V Americe byla Tartária méně organizovaná**, cvičená a sestávala převážně z domorodců, kteří nebyli příliš ochotni se podřídit vojenské disciplíně. Kromě toho zdroje byly omezené: armáda Yankees měla těžkou kavalérii a dělostřelectvo, proti nimž neměli domorodci prakticky co postavit. Ano, a důležitou roli sehrálo i použití biologických zbraní v podobě morem nakažených předmětů denní potřeby, které se indiáni neštítili přijímat jako dar od nepřítele.
- V Asii průběh událostí neřídila jen Suvorovova vojska, ale také způsoby vedení války, které byly pro **Tartárii** neznámé. **Poprvé totiž proti nim stál nepřítel, který měl lépe organizovanou rozvědku a používal předem naplánované stínové provokace, které byly součástí informační války.** Tak Velká Tartárie, která dosud bojovala jen s nepřítelem v čestném boji, nebyla schopná vzdorovat záludným, lstivým a nečestným metodám válčení, porušujícím tehdy existující pravidla.

V důsledku porážky v této válce ztratila Tartárie téměř všechno, ale fakticky ještě nezanikla. V budoucnu ji čekala další, nikoli však poslední, bitva. Ale o tom pohovoříme v další části.

Články o dějinách zániku Velké Tartárie:

1. Koho Jemelja děsil aneb skutečný konec Velké Tartárie
2. 1812: Bitva o Moskevskou Tartárii

~~~

Zdroj: www.tart-aria.info/cs/koho-desil-jemelja

Sdílet
~~~